

Tar Károly

Cserepek

Összetörnek vágyaink, jénai üvegtálak, kiálltak minden forróságot és csetepatét körülöttünk, fortyogott bennük az ízes élet.

Összetörük minden idő, szárnyas robot, irányítódobozát kezünkéből kiejtve, káprázó szemmel nézünk a kormos végtelenbe.

Összetörük az értelem is, méz keményedik agyáramok útjába, elrekeszt gondolatot és rajtunk a lékelés sem segít.

Összetört darabkákban lüktet bennünk az élet, kezéből kiejti a sors, s összetöri magát maga is.

Csupa cserép körülöttünk az aranyozott minden, a messzi egész igézetében élve attól félünk, hogy végig ügyetlenkedve kell élünk.

Összetört gondolatok, cserépdarabok az agyban villamosíniként csikorognak, kocsik siklanak sikítva a téli estékbe, a végtelenbe tűnnek és nem térnek vissza soha már, akárhogyan is akarjuk.

Összetörük majd a félelem is, galacsinokban torkollik torunkban, lenyelhetetlen nagy csomókba dagad, homokzsákok halmaza a gáton, melyeket elsőprő örömeink elé raktunk bús pillanatözönöket felforgató viharok idején.

Összetörnek csontjaink, paripák alá gyűrt lóláb oszlopok, zuhanásuktól rettegve feltápászkodni már nem lesz erőnk, szertefolyva várjuk majd az erőtlen éveinkkel dördülő, a megváltó puska lövést.

Összetörnek kegyesen lassú, a végére tartogatott perceink is, emlékeink vitorláiról a bennünk élő számítógép könyvtáraiba lecsúsznak visszhangtalan cselekedeteink szépre festett, visszagondolásainkban alig fakult sebtapasztal, s felfénylenek, mint az akaratlan búcsúzás az észbontóan izgalmas, utolérhetetlen ismeretlentől.

P. Buzogány Árpád

Morzsák

Valahol te is vagy és nem fáj
neked, hogy én is létezem.
A holnap íze nem lesz másabb,
míg ennek morzsáit eszem.

Ne többet

rajtad keresztül látok minden nőt
haját a combját és ujjaidat
körötted él világom s nem tudom
hol vagy mester ne építs több hidat

Az igaz ember

Nyálas politikusok szembeköpködik
arcát, mit a napfény pirított barnára.
Haját nem igazgatja
innen-onnan támasztott szél.
Megérzi a rothadás szagát,
feltámasztott ideológiák desztillált aromáját.
Vállára nyomor telepszik,
gerincét felülről jött légnyomások
görnyesztik erre-arra.
Gyomrát csömör senyveszti,
lerágott jelszavak újramért adagjai,
térdét koptatják régvolt küszöbök,
új ablakok tükröződnek retináján.
Felébred az értelem, mégis
parancsra mormolnak a hűvös ajkak,
unt imák fészkelődnek
összefogott kezek árnyékában.
